

Honnan tudják?

Dicséretre méltó, hogy a Művelődés Krónika rovatában a táncházakról szóló híreknek, tudósításoknak állandó teret biztosít. Az viszont nem, hogy téves hírek is nyomdafestéket láttak. Joggal sértődhetnének meg a sepsiszentgyörgyi táncház zenészei, mikor a lap 1979/2-es számában ezt olvassák: „Sepsiszentgyörgyön is működik már táncház, egyelőre kolozsvári vendég(kölcsön)zenészekkel.” A Szakajtó-együttes nem „kolozsvári”, nem „vendég”, nem „(kölcson)”, hanem szentgyörgyi zenészekből alakult azért, hogy biztosítsa a helyi táncház folyamatos működését.

A hírrovat másik téves információja szerint Marosvásárhelyen is „kolozsvári vendég(kölcsön)zenészek” zenélnek, sőt, miattuk bizonytalan a táncház léte is, mert „sok irányú kiszállásnak” kell eleget tenniük. A Regösök-együttes éppen azért alakult meg 1978 októberében, hogy a marosvásárhelyi táncházban legyen ki zenéljen, legyen állandó marosvásárhelyi táncházenekar: mert addig valóban egyetlen táncház léte sem biztosított, míg a zenészek vendégek. A Regösök azóta is muzsikálnak minden szombaton, kivéve azt a pár esetet, mikor teremvizsoly, vizsgaszesszió vagy más okok akadályozzák.

Zakariás Attila

Marosvásárhely

(A Hét, 1979/12. 2. – 1979. március 23., péntek)

Kalotaszegi Kaláka

„A Román televízió magyar nyelvű adása immár hatodik Kalákájának nyilvános felvételén vettünk részt vasárnap, március 18-án a Műgyetem gépészeti karának sporttermében. A műsort ezúttal a Visszhang diákrádió szerkesztősége szervezte.

Csáky Zoltán, a kalotaszegi Kaláka szerkesztője (ezentúl Simonffy Katalin megosztva szerkesztik a Kalákát) újat akart. Valóban, a már-már kialakulófélben levő, úgynevezett „Kaláka-formát” felbontotta és sikerült is összeillő, színvonalas műsort összehozni. Ismét bebizonyította a Visszhang, hogy a kolozsvári magyar diákság egy potens fóruma. Várjuk a TV-műsort, akkor majd többet.”

Ezeket a gondolatokat fogalmaztam meg néhány nappal a filmezés után. Mint régi kalákás (mind a hat filmezésen jelen voltam, az utóbbiban szervezői minőségben tevékenykedtem), figyelemmel követtem a Kaláka fejlődését. Őszintén szólva – sokkal többet vártam. Csalódásomnak az oka pedig az volt, hogy nem láttam viszont a képernyőn a teremben történeteket. A négy felvevő kamera közül filmre csak egyet rögzítenek, nem lévén magyar vágó-rendező (az operatőrök közül is csak egy értette